

Confrontatie!

Het is nooit te laat

Esther van der Ham

© 2018 Droomvallei Uitgeverij, Esther van der Ham

Tekst: Esther van der Ham

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

Coverfoto: Dino Osmic / Shutterstock

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-92844-05-7

Alle rechten voorbehouden.

1.

Ze fladderde door het leven. Als een vlinder van bloem naar bloem. Altijd op zoek naar meer geurende streken, velden met meer kleur, warmte en geborgenheid. Tot dat ene moment, een eeuwigheid geleden in Spanje, waarop het te veel werd. Het moment dat ze knakte als een rietstengel onder de voeten van een lompe visser die alleen oog had voor de snoek in het water. Als ze na die gebeurtenis nog enige eigenwaarde en besef zou hebben gehad van tijd en ruimte, had ze misschien het allerergste kunnen voorkomen, of wat ze had gedacht dat het allerergste zou zijn. Nu niet meer. Het is te laat. Er is geen weg meer terug.

Annabel strijkt de brief die voor haar op tafel ligt glad, met nog iets van tederheid. Ze leest de woorden opnieuw, laat ze zo goed mogelijk tot zich doordringen.

Lieve Annabel,

Doe het niet, pak je leven weer op. Vergooi het niet zoals ik dat deed. Ik zie je afglijden, de afgrond in. Dieper en dieper. Het doet me pijn, mijn moederhart breekt als ik je zie met je holle ogen die vroeger diepbruin straalden, en je futloze haar dat vroeger glansde. Ik kon van mijn alcoholverslaving afkomen. Ik wens jou ook een verslavingsvrij, gelukkig leven

toe. Als je hulp nodig hebt, ben ik er voor je.

Je moeder, Emma

Ik ben er voor je, ik ben er voor je. De woorden klinken door in haar hoofd, kaatsen tegen de muur van de kamer, resoneren in het afval dat overal om haar heen ligt opgestapeld: lege pizzadozen, aanstekers, zilverpapiertjes en verpakkingen van koek en melk. Dan pakt ze de brief op en scheurt hem in duizend stukjes die ze tussen de rommel in haar kamer verspreidt. Ze pakt een stukje zilverpapier en legt dit op tafel. Met trillende vingers maakt ze een zakje open en strooit het poeder op het zilverpapiertje. Ze verhit het folietje met de aansteker. Diep snuift ze de dampen op door een kokertje en voelt hoe de stof haar hersenen bereikt, waar het explodeert in een wolk van geluk. Met gesloten ogen laat ze zich achteruitzakken op haar vieze matras. Haar zorgen drijven weg in de chemische ontlading.